

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/104/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202945
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5318202945.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyne spravodajkyne) a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Jozefa Šuleka, v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX E., 2/ F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX E., žalobcovia v rade 1/ a 2/ zastúpení: JUDr. Ladislav Ščury, advokát, so sídlom Mierová 1725, 022 01 Čadca proti žalovaným: 1/ G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, XXX XX J., 2a/ G. K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX E., 3/ M. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX E., 4/ H. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX E., zastúpená splnomocnenou zástupkyňou: K. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX, XXX XX E., 6/ H. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX E., žalovaní v rade 1/, 2a/, 3/, 6/ zastúpení: Mgr. PeadDr. Anton Kušník, advokát, so sídlom kancelárie Jána Reka 13, 010 01 Žilina, 7/ L. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/X, XXX XX J., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina CA-9C/79/2018-321 zo dňa 24. októbra 2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovaní 1/ až 4/ a 6/ majú voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
- III. Žalovanému 7/ vo vzťahu k žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepripadá.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcov 1/, 2/. Žalovaným 1/ až 4/ a 6/ a 7/ voči žalobcom 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobcovia 1/, 2/ sa domáhali určenia, že parcela KNC č. 3845/4 – trvalé trávne porasty o výmere 400 m², zapísaná na LV č. XXXX kat. úz. E. patrí do ich BSM. Žalobcovia 1/, 2/ nimi uplatnený nárok o určenie BSM k spornej nehnuteľnosti v celosti odvodzovali od R. O., nar. XX.XX.XXXX a zomrelého dňa XX.XX.XXXX, ktorý podľa skutkových tvrdení podanej žaloby bol účastný reálnej delby pozemkovoknižnej parcely č. 14332. Žalobca 1/ sa stal na základe osvedčenia o dedičstve zo dňa 14.03.2013 jediným dedičom po R. O. a odvtedy spoločne so žalobkyňou 2/ nehnuteľnosť nerušene užívajú. Titulom nadobudnutia je reálna delba medzi R. O. a ostatnými podielovými spoluvlastníkmi, od ktorej žalobcovia 1/ a 2/ odvodzujú oprávnenosť držby svojej a aj svojho právneho predchodcu a žalobcovia 1/ a 2/ vlastnícke právo nadobudli jeho vydržaním. Medzi stranami sporu nebolo sporným, že parcela KNC č. 3845/4 tvoriaca predmet daného sporu bola vytvorená z pozemkovoknižnej parcely č. 14332. Žalovaní 1/ - 4/ a 6/ a 7/ túto identifikáciu v konaní žiadnym spôsobom nenamietali. S výnimkou žalovanej 4/ ostatní žalovaní sporovali vznik a existenciu vlastníctva žalobcov 1/ a 2/ k tejto parcele. Žalovaní 1/ - 3/ a 6/ a 7/ sporovali existenciu reálnej delby pozemkovoknižnej parcely č. 14332 a účasť R. O. na reálnej delbe. Poukázali na to, že R. O. zdedil po R. S., T. O. na základe rozhodnutia o dedičstve, sp. zn. 7D/279/2007 iba spoluvlastnícky podiel a R. S., T. O. zdedila podiel po svojom otcovi K. O., ktorý zomrel v roku

XXXX. Žalobcov 1/ a 2/ aj v nadväznosti na spornosť nimi uvádzaných skutkových tvrdení, spornosť ich bezpodielového spoluvlastníctva k tejto parcele KNC č. 3845/4 v konaní zatažovalo dôkazné bremeno preukázať skutkové tvrdenia, ktorými odôvodňovali vznik svojho bezpodielového spoluvlastníctva ku spornej parcele KNC č. 3845/4 a tiež preukázať aj svoje bezpodielové spoluvlastníctvo k tejto parcele v jej celosti.

2. Súd prvej inštancie po zhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcovia 1/, 2/ svoje bezpodielové spoluvlastníctvo ku parcele KNC č. 3845/4 v jej celosti v konaní nepreukázali. Ak žalobca 1/ uvádzal, že sa titulom dedenia na základe osvedčenia o dedičstve zo dňa 14.03.2013 stal jediným dedičom po zomrelom R. O., osvedčením o dedičstve, sp. zn. 5D/609/2012, Dnot 211/2012 zo dňa 14.03.2013 po zomrelom R. O., nar. XX.XX.XXXX a zomrelom dňa XX.XX.XXXX mal súd preukázané, že žalobca v rade 1/ titulom dedenia po R. O., zomrelom dňa XX.XX.XXXX nadobudol spoluvlastnícky podiel v parcele KNE č. 14332 – orná pôda o výmere 2 135 m² o veľkosti 7/288. Vzhľadom k tomu, že stav registra KN-E je prepisom pozemkovej knihy a medzi stranami sporu nebolo sporným, že parcela KNC č. 3845/4 bola vytvorená z pozemkovoknižnej parcely č. 14332, potom nadobudnutím spoluvlastníckeho podielu v parcele KNE č. 14332 titulom dedenia po R. O., zomrelom dňa XX.XX.XXXX žalobca v rade 1/ nadobudol týmto titulom aj spoluvlastnícky podiel v pôvodnej pozemkovoknižnej parcele č. 14332, a tým aj v parcele KNC č. 3845/4, ktorá bola z tejto pozemkovoknižnej parcely č. 14332 vytvorená. Iné ďalšie spoluvlastnícke podiely v parcele KNE č. 14332, a tým aj v parcele KNC č. 3845/4 z osvedčenia o dedičstve, sp. zn. 5D/609/2012, Dnot 211/2012 zo dňa 14.03.2013 nevyplývajú a ani žalobca v konaní netvrdil iné, ďalšie dedičské rozhodnutie (v rámci dodatočného dedičského konania) po zomrelom R. O., zomrelom dňa XX.XX.XXXX. V konaní tak z týchto dôvodov bolo preukázané, že žalobca 1/ titulom dedenia po R. O., zomrelom dňa XX.XX.XXXX nadobudol v spornej parcele KNC č. 3845/4 spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 7/288 a nadobudnutie iného ďalšieho spoluvlastníckeho podielu v tejto parcele titulom dedenia po R. O. žalobcom 1/ preukázané nebolo. Žalobkyňa 2/ v konaní netvrdila a ani nepreukazovala žiadny právny titul medzi ňou a R. O., zomrelým dňa XX.XX.XXXX.

3. Za uvedeného stavu, kedy žalobca 1/ nepreukázal, že predmetom dedičského konania po zomrelom R. O., zomrelom dňa XX.XX.XXXX bola celá sporná parcela KNC č. 3845/4, potom podľa názoru súdu zvolená žaloba o určenie vlastníckeho práva nepredstavuje vhodný typ prostriedku ochrany práv žalobcov 1/ a 2/. V tomto smere súd uvádza, že iba samotné úmrtie právneho predchodcu pre nadobudnutie vlastníckeho práva jeho právnym nástupcom nepostačuje. Ako vyplýva z § 460 Občianskeho zákonníka dedičstvo sa nadobúda okamihom smrti poručiteľa. Zároveň sa však v zmysle platnej právnej úpravy zachováva princíp úradnej ingerencie pri nadobudnutí dedičstva. K nadobudnutiu dedičstva preto nedochádza iba na základe smrti poručiteľa, ale zákon predpokladá i to, že dedičstvo musí byť súdom prejednané a rozhodnuté a až na základe rozhodnutia súdu o potvrdení dedičstva alebo o vyporiadaní dedičov sa dedičstvo nadobúda s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa. V čase od smrti poručiteľa až do potvrdenia dedičstva alebo vyporiadania dedičov právoplatným rozhodnutím súdu tu nemôže byť istota, s akým výsledkom konanie o dedičstve skončí, a to najmä, kto bude poručiteľovým dedičom a ako bude vyporiadané dedičstvo medzi viacerých dedičov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5MCdo/15/22007 zo dňa 22.02.2008). Za dediča vo vlastnom zmysle slova možno považovať len toho, komu bolo rozhodnutím súdu dedičstvo potvrdené, alebo kto sa stane nadobúdateľom pomernej časti dedičstva. Do tejto doby je tak možné osobu uchádzajúcu sa o dedičstvo považovať len za domnelého dediča, ktorý ešte nie je nositeľom práv a povinností patriacich do dedičstva, ale ktorý sa ním stane so spätnou účinnosťou ku dňu poručiteľovej smrti až na základe výsledku konania o dedičstvo (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 26Cdo/637/2006). Ak niet takéhoto rozhodnutia vydaného v dedičskom konaní o tom, ktorý z dedičov nehnuteľnosť vlastnícky patriacu jeho právnemu predchodcovi ku dňu jeho smrti zdedil, nie je možné ani následne rozhodnúť o vlastníckom práve k tejto nehnuteľnosti, nakoľko je neprípustné, aby v sporovom konaní, ktorým konanie o určenie vlastníckeho práva nepochybne je, bolo nahrádzané dedičské konanie. V tomto smere súd prvej inštancie poukazuje i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/90/2019 zo dňa 28.09.2021, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/238/2019 zo dňa 28.02.2021, v zmysle ktorých určovacou žalobou nemožno obchádzať dedičské konanie, v sporovom konaní o určenie vlastníckeho práva nemôže súd subsumovať osvedčenie nadobudnutia vlastníckeho práva v nesporovom konaní. Pri opačnom postupe, t.j. určení vlastníctva k veci v sporovom konaní bez jej prejednania v dedičskom konaní, by došlo k popretiu zákonného postupu pri nadobúdaní veci, ktorá nebola predmetom dedičského konania a dedičstva.

4. Žalobcovia 1/ a 2/ svoje bezpodielové spoluvlastníctvo ku spornej parcele KNC č. 3845/4 odôvodňovali aj jeho vydržaním a ku vydržaniu poukazovali na reálnu deľbu a zápisnicu zo dňa 09.03.1968, ako

aj na pokojnú nerušenú držbu svoju i svojich predchodcov po celú zákonom stanovenú dobu a tiež spôsobilosť spornej parcely byť predmetom vydržania vlastníctva. Jedným zo základných predpokladov vydržania vlastníctva podľa § 134 Občianskeho zákonníka je existencia dobrej viery držiteľa so zreteľom na všetky okolnosti, že mu vec vlastnícky patrí. Táto dobrá viera držiteľa sa musí posúdiť z objektívneho hľadiska. Subjektívne presvedčenie držiteľa o tom, že mu vec patrí, pre konštatáciu jeho dobrej viery nepostačuje. V danom prípade bol súd toho názoru, že reálna deľba a tiež zápisnica zo dňa 09.03.1968 samé o sebe bez ďalšieho nie sú spôsobilé v žalobcoch 1/ a 2/ vyvolať objektívne so zreteľom na všetky okolnosti presvedčenie, že im sporná parcela vlastnícky patrí. Uvedené tituly – reálna deľba a zápisnica zo dňa 09.03.1968 by mohli byť spôsobilé vyvolať objektívne so zreteľom na všetky okolnosti presvedčenie o vlastníctve u tých, ktorí boli účastní reálnej deľby, resp. úkonu, z ktorého bola vyhotovená dňa 09.03.1968 zápisnica. Na to, aby tieto žalobcami 1/ a 2/ uvádzané tituly, t. j. reálna deľba a zápisnica zo dňa 09.3.1968 (samozrejme za preukázania ich viazanosti ku spornej parcele), boli spôsobilé vyvolať u žalobcov 1/ a 2/ objektívne so zreteľom na všetky okolnosti presvedčenie, že im sporná parcela KNC č. 3845/4 vlastnícky patrí, by na tieto tituly musel nadväzovať ďalší právny titul, resp. sled titulov, hoc neplatných, na samom konci ktorých by bol titul, predmetom ktorého by bol prevod alebo prechod vlastníctva k celej parcele v súčasnosti identifikovanej ako KNC č. 3845/4 na žalobcov 1/ a 2/ a ktorý by v spojení s reálnou deľbou a zápisnicou zo dňa 09.03.1968 bol spôsobilý vyvolať v žalobcoch 1/ a 2/ so zreteľom na všetky okolnosti objektívne (nielen subjektívne) presvedčenie, že im sporná parcela vlastnícky patrí. Takýto titul v konaní preukázaný nebol a toto presvedčenie objektívne so zreteľom na všetky okolnosti nebolo spôsobilé vyvolať ani osvedčenie o dedičstve, sp. zn. 5D/609/2012, Dnot 211/2012 zo dňa 14.03.2013, keďže na jeho základe došlo k nadobudnutiu vlastníctva iba k spoluvlastníckemu podielu. Ak žalobcovia 1/ a 2/ poukazovali i na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1VCdo/1/2024 zo dňa 13.05.2024, súd bol toho názoru, že uvedené rozhodnutie nie je možné na dané konanie aplikovať, keďže citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vychádzalo z inej skutkovej situácie, než je skutková situácia v danom spore. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku, sp. zn. 1VCdo/1/2024 zo dňa 13.05.2024 sa zaoberal otázkou nadobudnutia vlastníctva vydržaním na základe ústnej kúpnej zmluvy a v danom prípade žalobcovia 1/ a 2/ tvrdia nadobudnutie vlastníctva vydržaním, keď držby sa uchopili na základe dedenia žalobcom v rade 1/ po R. O., zomrelom dňa XX.XX.XXXX. Napokon podľa názoru súdu z uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 VCdo/1/2024 zo dňa 13.05.2024 ani nevyplýva záver, že pre konštatáciu o poctivom nadobudnutí sa nevyžaduje žiadny nadobúdaci titul, ale vyplýva záver, že aj neplatný, putatívny, právny titul je so zreteľom na okolnosti prípadu spôsobilý viesť k záveru o poctivom spôsobe nadobudnutia. Zároveň v konaní nebolo preukázané ani tvrdenie žalobcov 1/ a 2/ o tom, že R. O. sa zúčastnil pred rokom 1950 reálnej deľby pozemkovoknižnej parcely č. 14332, na základe ktorej mal nadobudnúť vlastníctvo k reálne vydelenej parcele v súčasnosti identifikovanej ako KNC č. 3845/4, ktoré tvrdenie žalobcov 1/ a 2/ žalovaní 1/, 2a/, 3/, 6/ a 7/ spороvali. Zo žiadneho žalobcami 1/ a 2/ predloženého listinného dôkazu, ani z vykonanej obhliadky miesta samého záver o tom, že R. O. bol účastný reálnej deľby, pri ktorej bola vyčlenená parcela v súčasnosti identifikovaná ako KNC č. 3845/4, nevyplýval. V konaní nebol predložený žiadny dôkaz preukazujúci spoluvlastníctvo R. O. v pozemkovoknižnej parcele č. 14332 pred rokom 1950, ktoré by ho bolo oprávňovalo zúčastniť sa reálnej deľby tejto pozemkovoknižnej parcely. Nebolo preto preukázané, že R. O. nadobudol vlastnícke právo ku parcele KNC č. 3845/4 titulom reálnej deľby.

5. V závere odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca 1/ v konaní preukázal nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 7/288. V spornej parcele KNC č. 3845/4, avšak v takomto rozsahu už spoluvlastníkom parcely KNC č. 3845/4 žalobca 1/ podľa výpisu z LV č. XXXX, kat. uz. E. je zapísaný a vo zvyšku toto vlastníctvo žalobcov 1/, 2/ ku parcele KNC č. 3845/4 preukázané nebolo. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcov 1/, 2/ ako nedôvodnú s poukazom na ust. § 132 Občianskeho zákonníka, § 134 Občianskeho zákonníka zamietol a zamietol tiež návrh žalovaných 1/, 3/ a 6/ a 7/ na vykonanie dokazovania výsluchom žalobcu, výsluchom svedkov navrhovaných žalovanými a tiež pripojením notárskej zápisnice N 122/2014, Nz 51156/2014 zo dňa 22.04.2014, nakoľko by vykonanie týchto dôkazov nič na existujúcom skutkovom stave nezmenilo.

6. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP konštatujúc plný úspech žalovaných 1/ až 4/ a 6/ a 7/ v konaní.

7. Včas podaným odvolaním domáhali sa žalobcovia 1/, 2/ zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úvod odvolania je venovaný všeobecným právno teoretickým postulátom k pojmom princíp právnej istoty, právo na spravodlivý

proces, denegatio iustitiae, ako aj odkazu na judikatúru Najvyššieho súdu SR napr. vo veciach sp. zn. 1MCdo/6/2010 zo dňa 26.03.2012, sp. zn. 3Cdo/158/2012 zo dňa 14.11.2012 atď. Vo všeobecnosti žalobcovia 1/, 2/ konštatujú, že súd prvej inštancie sa dopustil naplnenia odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, a to v niekoľkých bodoch: právo byť vypočutý súdom, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle a právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu.

8. V konkrétnostiach žalobcovia 1/, 2/ namietajú pochybenie súdu prvej inštancie, ktorý nevykonal dôkaz navrhnutý oboma sporovými stranami, a to pripojenie originálu notárskej zápisnice N 502/2014, Nz 31104/2014 zo dňa 22.08.2014 (ktorú listinu prikladajú odvolatelia k podanému odvolaniu). Žalobcovia 1/, 2/ uvádzajú, že boli „zarazení“ ak mal súd prvej inštancie splnené všetky podmienky vydržania, akurát nemal preukázané, akým spôsobom sporný pozemok nadobudli žalobcovia do BSM, pričom nevykonal označený dôkaz. Ďalej uvádzajú, že rozšírili svoje BSM aj o nehnuteľnosti, ktoré počas manželstva zakúpil iba žalobca 1/, a to z dôvodu, že všetky finančné prostriedky „išli“ zo spoločného majetku. Týmto dôkazom žalobcovia 1/, 2/ v celosti preukazujú svoje bezpodielové spoluvlastníctvo ku parcele KNC č. 3845/4 v kat. úz. E.. Z rozsudku sa žalobcom 1/, 2/ javí akoby to, že súd nemal preukázané vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti, BSM žalobcov bol jediný dôvod na „odmietnutie“ žaloby, pričom aktívna vecná legitímácia žalobcov nebola namietaná.

9. Žalobcovia tak zastávajú názor, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s judikátom Najvyššieho súdu SR R 2/2024, z ktorého citujú „... právny titul je len jedným z dôkazov preukazujúcich dobromyseľnosť držiteľa a oprávnenosť držby, preto jeho nedostatok pre účely vydržania sám o sebe nemôže zapríčiniť neoprávnenosť držby. Rozhodujúcim vždy bude zohľadniť poctivý spôsob konania držiteľa (rozsudok NS SR sp. zn. 1VCdo/2024 zo dňa 13.05.2024). V nadväznosti na uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu žalobcovia 1/, 2/ zdôrazňujú, že hoci sa súdu prvej inštancie nejavil titul na celý pozemok, ale iba na podiel 7/288, tak opak je pravdou, pretože podľa uvedeného rozhodnutia titul je iba jeden predpoklad, avšak dobromyseľnosť, nespornosť, vydržacia doba a spôsobilý predmet vydržania vlastníckeho práva sú ďalšími predpokladmi, ktoré sú v tomto konaní splnené s nesporné. Žalobcovia preukázali všetky zákonné podmienky dobromyseľnej držby k predmetnému pozemku. Rovnako bol v konaní preukázaný titul nadobudnutia k spornej nehnuteľnosti univerzálnou sukcesiou.

10. Žalobcovia 1/, 2/ sú presvedčení, že súd učinil nespornými všetky základné podmienky nerušenej držby. Vo vzťahu k dĺžke zákonnej vydržacej doby, táto bola splnená viac ako 5-krát (56 rokov), sporná parcela je spôsobilým predmetom vydržania. Žalobcovia v dostatočnej miere preukázali nesúlad faktického stavu so stavom právnym. Dobromyseľnosť a oprávnenosť držby boli počas konania vyčerpávajúco preukázané. Súd prvej inštancie správne v bode 26 rozsudku uvádza, že rodina O. mala subjektívne presvedčenie držiteľa o tom, že jej pozemok patrí a zároveň vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že boli dobromyseľní, nerušení (neprebehol žiaden súdny spor) ako aj pozemok sa drží doposiaľ 56 rokov, čo navodzuje dojem o poctivom spôsobe nadobudnutia vlastníckeho práva. Žalobcovia 1/, 2/ pokladajú za poctivý spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, pretože túto nehnuteľnosť najneskôr od zámennej zmluvy podľa zápisnice zo dňa 09.03.1968 užívala výlučne rodina O., a to najskôr matka R. O., T. S., ktorá aj zamenila pozemky, a neskôr jej syn R. O., po ktorom všetko zdedil A. B. (žalobca 1/). Žalobca A. B. vstúpil do užívania ako aj vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti po smrti R. O. v roku XXXX. T. O. však sporný pozemok držala od roku 1968, teda ku dňu podania odvolania najmenej 56 rokov.

11. Žalovaná 4/ vo vyjadrení k odvolaniu uvádza, že pozemok, ktorý je predmetom súdneho sporu, bol riadne v dávnej minulosti podelený, pričom ona, resp. už jej dcéra užíva časť pozemku za pozemkom B.. B. majú pozemok oproti ich rodinného domu, ktorý zdedili po O.. Podľa jej názoru pozemok má patriť B., pretože takto to majú vydelené, pozemky užívajú už 100 rokov, pričom sama žalovaná 4/ si to pamätá najmenej 60 rokov. Pokiaľ sa P. vyjadril, že nevie, kde má podelené, tak on nadobudol od svojej starej mamy a táto podiel kúpila od H.. Žalovaná 4/ nerozumie, prečo iba pre nejakú formálnu notársku zápisnicu K. A., súd prvej inštancie žalobu zamietol. Medzi niektorými pozemkami sú aj oplotenia alebo koly, alebo sú na hranici nasadené vrbý, čo svedčí, podľa ich názoru o reálnom rozdelení pozemku.

12. Žalovaní 1/ až 3/ a žalovaný 6/ navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

13. Dôkazy, ktorých vykonanie navrhli žalobcovia nemajú silu ovplyvniť rozhodnutie súdu, a preto ich nevykonanie nemôže samo o sebe znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že súd v rozhodnutí pochybil, nevyhodnotil celkovo správne skutkovú situáciu, atď. žalovaní uvádzajú, že tieto ich tvrdenia neopierajú o žiadny opis vád, ktoré by mali fakticky naplniť nimi uvedené

odvolacie dôvody. Pokiaľ tak tvrdia z posúdenia dĺžky doby dobromyseľnej držby v spornej nehnuteľnosti, tak zabúdajú na chronológiu držby, ktorá nenasvedčovala ani len ich právnym predchodcom a už vôbec nie žalobcom po nadobudnutí dedičstva. Čo je však rozhodujúcim pre zamietnutie žaloby je neexistencia dedičského rozhodnutia, ktorým by žalobcovia preukázali prechod ich práv z právneho predchodcu R. O., pretože ako súd správne vyhodnotil, v konaní žalobcovia ani len netvrdili, že by mal existovať dedičský alebo iný preukázateľný titul, ktorým by mali nadobudnúť väčší spoluvlastnícky podiel na spornej parcele ako mal žalobca 1/ nadobudnúť dedením po R. O. (7/288-ín), ktorý už žalobcovia vlastní.

14. Žalobcovia 1/, 2/ v odvolacej replike opakovane poukazujú na porušenie ich práva na spravodlivý proces nevykonaním dôkazu žalobcami označenej zápisnice K. U. A. č. N 502/2014, Nz 31104/2014 zo dňa 22.08.2014. Opakovane zdôrazňujú, že v zmysle rozhodnutia R 2/2024 titul je iba jeden z predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva.

15. Žalovaní 1/, 2a/, 3/ a 6/ v odvolacej duplike opakujú podstatu skutkovej a právnej argumentácie obsiahnutej vo vyjadrení k odvolaniu. Na dôvažok podotýkajú, že žalobcami 1/, 2/ navrhované dôkazy nielenže nemajú právny význam pre rozhodnutie súdu, ale ich uplatnenie žalobcami sa žalovaným skôr javí ako nedôvodné a účelové vytváranie procesných pochybností o zákonnosti postupu súdu pre odvolacie konanie, teda presadzovanie procesných práv „bezbrehými návrhmi dôkazov pod záštitou práva na spravodlivosť“. K tvrdeniu žalobcov 1/, 2/ o existencii iných predpokladov k nadobudnutiu ich vlastníckeho práva okrem titulu (R 2/2024) uvádzajú, že na základe nezachovaných, teda „domnelých“ právnych titulov, resp. iných právnych predpokladov, ktoré žalobcovia v konaní iba predstierali, ale nijako vierohodne nepreukázali, súd nemôže zmeniť vlastnícke vzťahy, pretože by narušil stav právnej istoty bez naplnenia zákonných dôvodov, čo neumožňuje súdu ani žalobcami prezentované rozhodnutie R2/2024.

16. Žalobcovia 1/, 2/ v stanovisku zo dňa 30.05.2025 k odvolacej duplike žalovaných 1/, 2a/, 3/ a 6/ opakujú podstatu skutkovej a právnej argumentácie obsiahnutej v odvolaní a odvolacej replike. Zdôrazňujú, že v predmetnej veci ide o posúdenie, či držba nadobudnutá bez právneho titulu môže byť považovaná za oprávnenú a po uplynutí zákonnej lehoty aj za vydržanú. Podľa ustálenej praxe súdov SR dobromyseľnosť držby je daná vtedy, ak držiteľ oprávnene verí, že mu vec patrí. Právny titul je iba jedným z prostriedkov, ktorými sa táto dobromyseľnosť preukazuje. Nedostatok titulu teda sám o sebe nevyklučuje oprávnenosť držby, ak okolnosti prípadu svedčia o poctivom výkone držby a presvedčení držiteľa, že vec mu právom patrí. Podstatnou pre prejednávanú vec je skutočnosť, že R. O. mal vyčlenenú samostatnú parcelu v reálnej deľbe, pričom takto reálne vyčlenenú parcelu žalobcovia zdedili a zároveň ju aj užívali v BSM. Žalovaná 4/ podporuje žalobcom 1/, 2/ uvádzané skutočnosti.

17. Stanovisko žalobcov 1/, 2/ bolo zaslané na vedomie žalovaným.

18. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná (neúspešná) strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v § 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie pri aplikácii § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

19. Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia ako aj rozhodnutiu predchádzajúceho konania konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vrátane výroku o náhrade trov konania precízne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie, a preto naň v celom rozsahu a v podrobnostiach v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Uvedené bolo tiež dôvodom pomerne rozsiahleho opisu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozhodnutí odvolacieho súdu.

20. Žalobca v odvolacom konaní nevzniesol žiadne také konkrétne a relevantné námietky, s ktorými by sa už nebol vypořiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len neehospodárnym opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Súčasne v danej súvislosti je potrebné poznamenať, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne

judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (obdobne napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

21. Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17. marca 2016). V danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol ustanovenia právnych predpisov, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré precízne vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Je potrebné poznamenať, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (obdobne napr. rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (obdobne I. ÚS 50/04). Odvolacia námietka týkajúca sa nedostatku náležitostí odôvodnenia napadnutého rozhodnutia preto nemohla obstáť rovnako ako ani argument o porušení práva na spravodlivý proces.

22. Na dôvažok na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie k námietke odvolateľov, podľa ktorej súd prvej inštancie „odmietol“ závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2024 zo dňa 13.05.2024 (judikát R 2/2024) odvolací súd uvádza, že uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

23. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa nijak neodklonilo od postulátov obsiahnutých v označenom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Súd prvej inštancie v bode 26. rozsudku jednak uvádza, že označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vychádzalo z odlišnej skutkovej situácie než bola skutková situácia posudzovaná súdom prvej inštancie (Najvyšší súd SR zaoberal sa otázkou nadobudnutia vlastníctva vydržaním na základe ústnej kúpnej zmluvy). Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že z označeného rozhodnutia, cit.: „... ani nevyplýva záver, že pre konštatáciu o poctivom nadobudnutí sa nevyžaduje žiaden nadobúdací titul, ale vyplýva záver, že aj neplatný putatívny právny titul je so zreteľom na okolnosti prípadu spôsobilý viesť k záveru o poctivom spôsobe nadobudnutia...“.

24. K danej úvahe súdu prvej inštancie ako aj na podporu/zdôraznenie správnosti jeho záverov považuje odvolací súd za potrebné dodať nasledovné: V praxi často vznikajú „nedorozumenia“ ohľadne titulu (presnejšie povedané právneho dôvodu), o ktorý sa opiera oprávnená držba. Judikatúra súdov stabilne vychádza z názoru (vrátane judikatúry Najvyššieho súdu SR), že posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec alebo právo prináležia (§ 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj na okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu („titulu“), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Dobrá viera musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa je opodstatnené. Okolnosti, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery sa spravidla týkajú právneho dôvodu nadobudnutia vecného práva a svedčia o poctivosti nadobudnutia, teda titulu uchopenia sa držby (objektívne oprávnený dôvod na nadobudnutie držby, napr. existencia zmluvy, ktorá je pre určitú vadu neplatná). Povinnosť tvrdiť a preukázať tieto okolnosti pritom zaťažuje toho, kto tvrdí, že došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním.

25. Súd prvej inštancie nekonštatoval, že by k nadobudnutiu oprávnenej držby bol potrebný perfektný/platný právny titul. Ide tu o zjavné nepochopenie podstaty rozhodnutia súdu prvej inštancie zo strany žalobcov 1/, 2/.

26. Je nesporným, že platné právo nevyžaduje k vzniku oprávnenej držby žiaden perfektný právny titul. Ide mu len o to, aby držiteľ bol so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec patrí. Príkladmo, ťažko môže byť objektívne v dobrej viere ten, kto vec našiel, mal ju zapožičanú a pod. I keby

nálezca veci si túto prisvojil v právnom omyle, že nálezom nadobúda vlastnícke právo k veci, nemohol by byť v dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam. Držiteľ teda musí byť v dobrej viere, že tu takýto „právny titul“, ktorý podľa platného práva má za následok prevod vlastníctva, existuje. Spravidla bude držiteľ jednáť v skutkovom omyle, výnimočne môže ísť aj o omyl právny. Preto judikatúra žiada, aby držiteľ bol objektívne v dobrej viere, že tu takýto „titul“, presnejšie vyjadrené domnelý nadobúdaci dôvod, je i keď v skutočnosti žiadny takýto nadobúdaci dôvod nie je. Oprávnená držba sa nemusí nutne opierať o existujúci právny dôvod; postačí, aby tu bol domnelý právny dôvod (titulus putativus). Ide teda o to, aby držiteľ bol so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu takýto „právny titul“ svedčí (obdobne napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/417/98 zo dňa 24.02.2000, resp. 2 Cdon 431/96 zo dňa 18.02.1999).

27. Možno teda konštatovať, že platné právo ani judikatúra Najvyššieho súdu nevyžaduje, aby sa oprávnená držba opierala o právny dôvod spôsobilý k nadobudnutiu vecného práva. Ku kvalifikácii držby ako oprávnenej je však treba, aby držiteľ bol so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere o existencii takéhoto, hoc i domnelého, právneho dôvodu teda, aby bol v takom omyle o existencii takéhoto právneho dôvodu, ktorému sa pri zachovaní obvyklej opatrnosti, ktorú možno po každom požadovať, nemusel vyhnúť.

28. Pokiaľ žalobca (v odvolaní) za takýto „putatívny titul“ označuje osvedčenie o dedičstve po jeho právnom predchodcovi – nebohom R. O., zomrelom v roku XXXX, možno dodať nasledovné: Nepochybne sú v praxi bežné prípady, keď niekto kúpi, zdedí, resp. inak nadobudne pozemok, ktorý začne užívať spolu s časťou susedného pozemku. V tomto prípade bude oným domnelým právnym dôvodom, na ktorého základe sa chopil držby kúpna zmluva alebo rozhodnutie o vyporiadaní dedičstva, aj keď sa objektívne na časť susedného pozemku nevzťahuje. Presnejšie povedané titul tu vlastne nie je (nevzťahuje sa na predmet držby), napriek tomu vzhľadom k okolnostiam prípadu držiteľ môže byť v dobrej viere, že tu takýto titul je. Nutno však zdôrazniť, že pokiaľ nadobúdateľ nehnuteľnosti sa chopí držby časti parcely, ktorú nekúpil/nezdedil, resp. v rozsahu väčšom než pripadá na ním kúpený/zdedený spoluvlastnícky podiel, môže byť so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že je vlastníkom i zbytku. Podstatným hľadiskom pre posúdenie ospravedlniteľnosti omylu držiteľa je však v takom prípade pomer plochy kúpeného/zdedeného pozemku (resp. plochy zodpovedajúcej kúpenému, resp. zdedenému podielu) a skutočne držaného pozemku (obdobne napr. rozsudok NS ČR zo dňa 09.03.2000 sp. zn. 22Cdo 1848/98).

29. Okolnosti posudzovaného prípadu však neumožňujú prijať záver, že takýto putatívny titul mohol založiť dobromyseľnosť žalobcu 1/, nakoľko podľa dedičského rozhodnutia zdedil žalobca 1/ po zomrelom R. O. spoluvlastnícky podiel v parcele EKN č. 14332 – orná pôda o výmere 2135 m², zapísanej na LV č. XXXX len spoluvlastnícky podiel pod B3 o veľkosti 7/288-ín (uvedenému podielu zodpovedá tak výmera cca 52 m²). Žalobca 1/ (spolu so žalobkyňou 2/) domáhajú sa však určenia vlastníckeho práva v celosti k CKN parc. č. 3845/4 o výmere 400 m²! V tomto prípade teda nemožno usudzovať, že by mohol byť objektívne v dobrej viere, že mu vec ako vlastníkovi patrí, ak je daný celkom zjavný/zásadný nepomer medzi skutočne zdedenou plochou oproti ním uvádzanej držanej ploche 400 m². Inými slovami (pre lepšie pochopenie) k svojmu skutočne zdedenému jednému „dielu“ v nehnuteľnosti žiada priznať ďalších cca 6,7 „dielov“.

30. Pokiaľ žalobca v žalobe „oprávnenosť držby“ žalobcov 1/, 2/ odvodzuje od reálnej deľby účastníkom ktorej mal byť právny predchodca žalobcu 1/, odvolací súd zdôrazňuje, že predpokladmi vydržania, ktoré musia byť splnené po celú vydržaciú dobu v intenciách ust. § 134 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka sú nasledovné:

Ad 1) spôsobilý subjekt,

Ad 2) spôsobilý predmet držby (§ 134 ods. 2 OZ),

Ad 3) dobrá viera (dobromyseľnosť) vydržateľa,

Ad 4) oprávnená držba po zákonom stanovenú dobu (§ 134 ods. 1 OZ),

Ad 5) uplynutie vydržacej doby.

31. V zmysle § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka do doby podľa § 134 ods. 1 OZ sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca. Z jasného znenia ust. § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka vyplýva, že z podmienok vydržania zákonodarca umožňuje prevziať/započítať po právnom predchodcovi len dobu vydržania (podmienku Ad 4)).

32. Právny nástupca si tak nemôže „započítať“ okolnosti, z ktorých odvodzoval svoju dobromyseľnosť jeho právny predchodca (okolnosti osvedčujúce dobromyseľnosť vstupu do držby svedčiace len jeho právnomu predchodcovi). Musí tvrdiť (a preukázať) svoj domnelý právny dôvod („titul“), o ktorý opiera právny nástupca vstup do oprávnenej držby po svojom predchodcovi. Dobrá viera nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa, že mu vec podľa práva patrí. Dobrá viera sa predovšetkým musí vzťahovať k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vecné právo (vlastnícke právo nielen samotná detencia) vzniknúť, teda k právnomu dôvodu („titulu“), ktorý by mohol mať (hoc de iure v skutočnosti v dôsledku rôznych skutkových omylov nemal) za následok vznik vecného práva. Takýmto tvrdením v minulosti mohlo byť zaplatenie kúpnej ceny hoc uzavretie neplatnej kúpnej zmluvy, poskytnutie iného vecného protiplnenia, resp. neplatná darovacia zmluva, atď. Žalobca 1/, 2/ netvrdili, že za života ich právneho predchodcu k určitému dátumu prejavil ich právny predchodca vôľu previesť svoje vlastnícke právo (ktoré ako tvrdia žalobcovia 1/, 2/ nadobudol titulom reálnej deľby, resp. vydržaním) na žalobcov 1/, 2/. Netvrdili žiadne okolnosti, ktoré by svedčili žalobcovi 1/, resp. spolu so žalobkyňou 2/ o oprávnenosti ich vstupu do držby za života ich predchodcu (t. j. okolnosti, ktoré by boli spôsobilé objektívne v žalobcoch vyvolať presvedčenie, že na nich prešlo k určitému momentu vlastnícke právo k predmetu sporu, hoc sa tak de iure nestalo). Záverom odvolací súd opakuje, že pokiaľ v odvolaní žalobca 1/, 2/ uvádzajú, že takáto okolnosť, takýmto domnelým titulom malo byť osvedčenie o dedičstve po nebohom R. O., odvolací súd poukazuje na svoje závery obsiahnuté v bode 28. a 29. tohto rozsudku, pre ktoré nemohlo osvedčenie o dedičstve po nebohom R. O. založiť dobromyseľnosť žalobcu 1/ (ani žalobkyne 2/).

33. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku odvolateľov, v zmysle ktorej súd prvej inštancie cit.: „...V niekoľkých bodoch svojho rozsudku konštatuje, že nárok žalobcov je oprávnený, že žalobcovia preukázali naliehavý právny záujem, teda súd ho učinil nesporným. Súd rovnako učinil nespornými všetky základné podmienky nerušenej držby...“ Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku odvolateľov, podľa ktorej z rozsudku sa javí ako by to, že súd nemal preukázané vlastníctvo spornej nehnuteľnosti v BSM žalobcov, bol jediným dôvodom na odmietnutie žaloby, pričom aktívna vecná legitímácia žalobcov nebola namietaná.

34. Pokiaľ žalobcovia 1/,2/ uvádzajú, že súd prvej inštancie konštatuje, že nárok žalobcov je oprávnený, resp. že súd učinil nespornými všetky základné podmienky nerušenej držby, odvolací súd k uvedenej časti námietky udáva, že zo žiadnej časti odôvodnenia rozsudku takáto konštatácia súdu prvej inštancie nevyplýva. Samotná skutočnosť, že súd prvej inštancie konštatoval danosť naliehavého právneho záujmu žalobcov 1/, 2/ na požadovanom určení neznamená súčasne záver o opodstatnenosti nároku žalobcov 1/, 2/.

35. Rovnako nemá oporu v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie ani konštatácia odvolateľov, v zmysle ktorej jediným dôvodom pre odmietnutie žaloby (správne zamietnutie žaloby) bola zo strany súdu prvej inštancie skutočnosť, že tento nemal preukázané vlastníctvo spornej nehnuteľnosti v BSM žalobcov. Súd prvej inštancie zamietol totiž žalobu žalobcov 1/, 2/ ako je zrejmé z obsahu odôvodnenia rozsudku z dôvodu, že žalobcovia 1/, 2/ neunesli dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že im sporná nehnuteľnosť v celosti vlastnícky patrí, či už titulom vydržania alebo dedenia.

36. Jedinou skutočnosťou, ktorú je potrebné vo vzťahu k argumentácii súdu prvej inštancie zdôrazniť, že pojem „titul“ je azda vhodnejšie/priliehavejšie v miestach, kde je v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie spomínaný, nahradiť pojmom (domnelý) právny dôvod, uvedené však nič nemení na vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

37. Odvolací súd napokon ako nedôvodnú vyhodnotil aj odvolaciu námietku o odňatí možnosti konať pred súdom v dôsledku nevykonania dôkazu – pripojením notárskej zápisnice N502/2014, Nz 31104/2014 zo dňa 22.08.2014 (dohoda o rozšírení zákonného rozsahu BSM žalobcov 1/, 2/). Žalobcovia 1/, 2/ vo väzbe na označený dôkaz pripojený k odvolaniu uvádzajú, že rozšírili svoje BSM aj o nehnuteľnosti, ktoré počas manželstva zakúpil iba žalobca 1/, a to z dôvodu, že všetky finančné prostriedky „išli“ zo spoločného majetku.

38. Prioritne k uvedenej argumentácii odvolací súd uvádza, že je nezrozumiteľná. Pokiaľ manžel za trvania manželstva zo spoločných prostriedkov kúpi nehnuteľnosti tieto ex lege budú patriť do

bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov. Dohoda o rozšírení BSM má priestor len tam, kde manželia mienia (do budúcnosti) BSM rozšíriť o veci, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré ex lege do BSM nepatria. Odhladnuc od uvedeného vo vzťahu k spornej nehnuteľnosti v priebehu konania pred súdom prvej inštancie neprodukoval žalobca 1/ žiadne substancované skutkové tvrdenie o nadobudnutí vlastníctva k spornej nehnuteľnosti za trvania manželstva titulom kúpy. Na tomto mieste je zo strany odvolacieho súdu nevyhnutné poukázať na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP). Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných než účastníkom konania v odvolaní vznesených, konkrétnych námietok.

39. Napokon je potrebné zo strany odvolacieho súdu dodať, že dohody o modifikácii BSM možno uzatvoriť len do budúcnosti (porovnaj R30/2008), nemôžu sa teda vzťahovať na majetok, ktorý bol nadobudnutý pred ich uzavretím (týmto dohodami totiž nemožno zasahovať do už vzniknutých vlastníckych práv).

40. Vzhľadom na uvedenú konštatáciu je námietka odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu neakceptovania označeného dôkazu nedôvodná. Označený dôkaz je pre konanie vo veci bezpredmetný. Na dôvažok je potrebné dodať, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR (napr. vo veci III. ÚS 332/09) nevykonanie navrhnutého dôkazu by mohlo byť porušením práva na spravodlivé súdne konanie vtedy, ak by navrhovaný dôkaz mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť. O takúto situáciu však v prejednávanej veci nešlo. Vykonaným dokazovaním bol bezpečne ustálený skutkový stav. Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že do obsahu práva na spravodlivý proces, nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (obdobne napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04).

41. Záverom považuje odvolací súd za potrebné rovnako stotožniť sa so závermi súdu prvej inštancie, podľa ktorých nebolo v konaní preukázané ani tvrdenie žalobcov 1/, 2/ o tom, že R. O. sa zúčastnil pred rokom 1950 reálnej deľby pozemno-knižnej parcely č. 14332, na základe ktorej mal (údajne) nadobudnúť vlastnícke právo k reálne vydelenej parcele, v súčasnosti identifikovanej ako KNC č. 3845/4, ktoré tvrdenie žalobcov 1/, 2/ žalovaní 1/, 2a/, 3/, 6/ a 7/ sporovali. Zo žiadneho žalobcami 1/, 2/ predloženého listinného dôkazu ani z vykonanej ohliadky miesta samého záver o tom, že R. O. bol účastný reálnej deľby, pri ktorej bola vyčlenená parcela v súčasnosti identifikovaná ako KNC č. 3845/4 nevyplýval. V konaní nebol predložený žiaden dôkaz preukazujúci spoluvlastníctvo R. O. v pozemno-knižnej parcele č. 14332 pred rokom 1950, ktoré by ho bolo oprávňovalo zúčastniť sa reálnej deľby tejto pozemno-knižnej parcely. Nebolo preto preukázané, že R. O. nadobudol vlastnícke právo k parcele KNC č. 3845/4 titulom reálnej deľby.

42. Žalobcovia 1/, 2/ síce odvolaním napadli „celý“ rozsudok súdu prvej inštancie, t. j. aj výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, ale výlučne v súvislosti s nimi tvrdenou nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej (zamietnutím žaloby). Nadväzne potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti zakladá vecnú správnosť (pre viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi - § 380 ods. 1 CSP) aj od neho závislého výroku o náhrade trov konania. Len na okraj odvolací súd dopĺňa, že súd prvej inštancie náležite aplikoval zásadu plného úspechu v spore (§ 255 ods. 1 CSP).

43. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolatelia – žalobcovia 1/, 2/ neboli v tomto štádiu konania (vôbec) úspešní, preto majú žalovaní 1/, 2a/, 3/, 4/ a 6/ voči nim nárok na náhradu trov odvolacieho konania v (plnom) rozsahu – 100 %. Žalovaný 7/ ostal v odvolacom konaní pasívny, preto odvolací súd žalovanému 7/ vo vzťahu k žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

44. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)